

Arrest

nr. 241 886 van 6 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GOOS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE LIEN *loco* advocaat A. GOOS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. S., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn, en het soennitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud 17 jaar oud te zijn. U bent geboren in Markikhil, district Sherzad in de Afghaanse provincie Nangarhar. In dat dorp ging u ook twee jaar naar school, maar u was vooral bezig met werken op het land, net als uw vader. U kluste af en toe ook bij als bouwvakker. Ongeveer een maand voor uw vertrek kwamen talibanstrijders naar uw huis. Zij zochten rekruten voor de aanhoudende gevechten tegen Daesh (Islamitische Staat). Binnen een bepaald aantal dagen moest u zich melden bij de taliban. U wilde echter niet gaan vechten voor de taliban en bleef thuis.

Nadat de deadline verstreken was kwamen de taliban nogmaals langs. Ze vroegen waar u was en uw vader loog dat u naar de stad was vertrokken. De talibanstrijders namen vrede met dat antwoord en zeiden dat uw vader u naar hen moest sturen als u weer thuis was. Een week later kwamen ze terug en was hun geduld blijkbaar op: ze waarschuwden dat ze u ter dood zouden veroordelen als u niet snel zou opduiken. Uw familie oordeelde dat het te gevaarlijk was geworden voor u en regelde uw vertrek uit Afghanistan. Via diverse doorreislanden ging u naar Europa. Op 11 januari 2019 kwam u aan in België, waar u op 14 januari 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban te zullen worden gedood.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van het taskara van uw vader, twee enveloppes, twee bevestigingsbrieven, en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Hoewel u beweert minderjarig te zijn en als dusdanig bijzondere procedurele noden inroept, is uit een leeftijdsonderzoek gebleken dat u in werkelijkheid volwassen bent (zie infra). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen

van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 22 februari 2019 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig artikel 3§2, 2° en artikelen 6 - 8 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals laatst gewijzigd bij wet van 12 mei 2014, en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar - waarbij u een leeftijd werd toegekend van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van ongeveer 2 jaar - kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde 17 jaar te zijn blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. Over het taskara dat u hebt neergelegd en dat uw identiteit en leeftijd zou aantonen moet dus worden vastgesteld dat de leeftijd die erop staat volgens dewelke u 17 jaar oud zou zijn in 1397 (= 2018-2019 in de Westerse kalender), niet overeenstemt met de leeftijdsbepaling die werd uitgevoerd en waaruit bleek dat u op 22 februari 2019 reeds de volwassen leeftijd had bereikt. Uw verklaringen over dit document zijn bovendien ook weinig overtuigend. Hoewel u bij DVZ had verklaard dat uw taskara gewoon nog in Afghanistan lag en nog opgestuurd zou worden (DVZ, Verklaring DVZ, p.9), beweerde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat uw oorspronkelijke taskara in Turkije was gestolen en dat uw vader een nieuw taskara heeft laten maken nadat u in België was toegekomen (CGVS, p.3,22). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat dit wordt tegengesproken door de datum die op het taskara staat, wuift u dat eerst weg door te stellen dat men de datum heeft overgeschreven van uw eerste taskara (CGVS, p.22). Dat is dan weer strijdig met uw eerdere verklaring dat u in de vijfde maand van 1397 (= 23 juli tot 22 augustus 2018) uit Afghanistan bent weggevlucht (CGVS, p.13). U wijzigt dan nogmaals uw verklaringen door te zeggen dat het huidige taskara zou zijn opgemaakt nadat u belde vanuit Turkije met de mededeling dat uw taskara was gestolen (CGVS, p.19). Dat u er niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen over de documenten die u zelf neerlegt, vermindert uiteraard de overtuigingskracht ervan. In elk geval, uit de toegevoegde informatie blijkt ook dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een zeer geringe bewijswaarde. Dat geldt des te meer voor de kopie die u neerlegt van het taskara van uw vader, aangezien een foto of fotokopie op eenvoudige wijze kan worden gemanipuleerd met enig knip- en plakwerk. Er rijzen dus sterke twijfels bij de documenten die u neerlegt en die uw identiteit en herkomst zou bevestigen. Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Er werd immers ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België, uw profiel dat u zich toemeet, en het netwerk waarover u beschikt in uw herkomstland. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen en levensomstandigheden is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over de regio waar u heel uw leven zou hebben doorgebracht (CGVS, p.4) opvallend lacunair is.

Zo is het merkwaardig dat u ontkent dat er mijnen zijn in Markikhel (CGVS, p.18). Er zouden volgens u wel stenen uit de bergen verkocht worden om onder andere tegels van te maken (CGVS, p.19). Nochtans bevestigen verschillende bronnen dat aan het ontginnen van talk in de streek grof geld wordt verdiend (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3,4). In Tutu, het dorp waarlangs men volgens u de geasfalteerde hoofdweg bereikt (CGVS, p.18), zouden tot 60 vrachtwagens per dag passeren met erts dat uit de mijnen afkomstig is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3d). Dat een dergelijke industrie en het belang ervan voor de lokale economie zou zijn ontgaan aan iemand die een heel leven lang deel uitmaakte van deze dorpsgemeenschap ontbeert alle geloofwaardigheid. Volgens u bestaat er ook geen ander dorp met dezelfde naam in Sherzad district (CGVS, p.18), laat staan dat het aan dezelfde kant van het dorp Tutu zou liggen, vanuit de hoofdweg bekeken.

Het CGVS erkent dat de beschikbare kaarten mogelijks geen nauwkeurige weergave vormen van de exacte situatie op het terrein, en dat enige voorzichtigheid geboden is. In uw geval rezen er ook enige moeilijkheden om de ligging van het dorp Markikhil te preciseren. Daarbij valt echter vooral op dat uw verklaringen weinig houvast bieden. U somt aanvankelijk de dorpen op die rondom het uwe liggen, waaronder Gandomak en Hashemkhil (CGVS, p.16). Wanneer u even later wordt gevraagd naar de dorpen die in de richting van zonsondergang liggen, geeft u dan weer namen van volstrekt andere dorpen (CGVS, p.18). Omdat u daarbij melding maakt van Sadakas/Seda Kas en Shenawar/Shenaware, die wel op de kaart terug te vinden zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1), weliswaar ettelijke kilometers ten zuiden van Gandomak en Hashemkhil, wordt u om opheldering gevraagd. Daarna bevestigt u plots dat Gandomak helemaal niet in uw regio ligt (CGVS, p.19). Met dergelijke tegenstrijdige uitspraken wekt u uiteraard niet de indruk goed vertrouwd te zijn met de leefwereld van Markikhil.

Vreemd genoeg lijkt u ook helemaal niet op de hoogte van recente ontwikkelingen in het dorp. Zo zegt u eerst heel zeker te zijn dat uw familie te weten zou komen als mawlawi Mohammad Alam, de talibancommandant uit uw dorp (CGVS, p.10) zou sneuvelen (CGVS, p.19). Of deze commandant, wiens strijders u gedwongen wilden rekruteren, nog steeds actief is in uw dorp weet u echter niet (CGVS, p.16), wat getuigt van een markante desinteresse in uw eigen problemen. Wanneer het CGVS u er even later mee confronteert dat talibanleider Mohammad Alam zou zijn gesneuveld in een luchtaanval ergens begin 2019 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5), slaat u volledig om: u benadrukt dan plots dan uw familie thuis geen tv-toestel heeft en dat ze allicht niet op de hoogte zouden zijn (CGVS, p.19). Nochtans mag redelijkerwijs verondersteld worden dat zo een bericht zich snel zou verspreiden binnen het dorp. Bovendien verwijst u zelf naar het meest gangbare medium in landelijke streken van Afghanistan als u zegt dat u wel hoorde wat er op de radio werd aangekondigd (CGVS, p.16). Dat toont aan dat u wel degelijk op de hoogte raakte van de actualiteit. U bent ook eerder tegenstrijdig wanneer u zegt dat Daesh nooit tot in uw regio is gekomen (CGVS, p.16). Gevraagd naar waar Daesh zich verschanste dat de taliban er actief tegen moesten strijden, zegt u dan weer: "Mijn regio is sommige dagen in de handen van daesh, meestal in de handen van de andere groepering, en wasir-regio is in de handen van de andere groepering. Dus mijn regio is in handen van taliban, ze proberen de regio in te nemen maar het lukt niet." (CGVS, p.17). Daarmee neemt u eigenlijk twee standpunten tegelijk in: dat Daesh aanwezig is in uw regio, en toch niet. Uw dorp zelf zou evenwel onder controle staan van de taliban, tot op heden (CGVS, p.11). Even later lijkt u hierop terug te komen als u zegt dat u geen informatie hebt over de huidige situatie. Het is namelijk duur om naar uw familie te bellen en jullie hebben het enkel over "belangrijke zaken" (CGVS, p.17). De veiligheidssituatie in de onmiddellijke omgeving van uw familie moet echter worden beschouwd als een belangrijke zaak, vooral omdat blijkt dat Daesh in het voorjaar van 2019 het dorp Markikhel heeft aangevallen, wat een vluchtelingenstroom veroorzaakte (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4a en 6). Dat uw familie daar nog steeds woont, zoals u beweert (CGVS, p.6-7), maar u daarvan niet op de hoogte bent, is weinig waarschijnlijk. Volgens u gaat het nochtans goed met uw familie (CGVS, p.9-10) en u houdt het er dan ook op dat er wel gevechten zijn geweest maar dat de strijders niet tot bij u thuis zijn gekomen (CGVS, p.17) wat, zelfs indien het klopt, niet zou ophelderen waarom u niets hebt gehoord over de gevechten in uw eigen dorp. Samen met de vaststelling dat uw vader het taskara naar u stuurde (CGVS, p.3) en dit deed vanuit het district Behsud (zie Document 3), wijzen al deze elementen erop dat u geen waarheidsgetrouw zicht op de verblijfplaats van uw verwanten binnen Afghanistan. Volgens u is het een gangbare praktijk dat mensen uit uw dorp in Behsud hun post op de bus doen (CGVS, p.21). Dat is evenwel weinig waarschijnlijk, aangezien de kaart duidelijk toont dat het district Behsud vanuit uw regio enkel te bereiken valt via de brug in de provinciehoofdstad Jalalabad, waardoor men het postkantoor van die stad ook aandoet (zie de aan het administratief dossier toegevoegde kaarten, landeninfo nr.1).

Het is dus weinig waarschijnlijk dat de inwoners van Sherzad de moeite zouden doen om via de grote stad naar een verder afgelegen district zouden reizen voor iets wat ze in Jalalabad zelf kunnen regelen.

Dat u en uw familie werkelijk afhankelijk waren van landbouw voor jullie inkomsten, dient ook betwijfeld te worden. Zo is het al opmerkelijk dat u zegt in de maand asad (= 23 juli tot 22 augustus) te zijn vertrokken, nog voor de oogst kon plaatsvinden (CGVS, p.13,14). U hebt het daarbij weliswaar over mais die nog niet rijp was, wat overeenkomt met de beschikbare informatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12), en lijkt volledig te vergeten dat niet alleen het tarwe al werd geoogst, maar ook de papaver. Dit bevreemdt des te meer omdat papavers niet gegeten worden, en dus enkel als marktgewas fungeren (zogenaamde cash crops). Van de jaarlijkse opbrengst van papavers hangt voor boeren op het Afghaanse platteland dan ook veel af voor hun jaarlijkse budget. Het belang van deze oogst kan dus moeilijk worden overschat. In die optiek is het tevens weinig plausibel dat u Daesh niet vermeldt als tegenstander van opiumproductie (CGVS, p.16). Zoals eerder reeds werd opgemerkt heeft Daesh recent een aanval ingezet op de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4a,6) en u verklaart ook zelf dat Daesh al lange tijd probeert om het gebied in handen te krijgen (CGVS, p.17). Hieruit volgt dus dat u zou moeten beseffen dat de nabijheid van Daesh, die er een punt van maken om papavervelden plat te branden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7), de nodige risico's inhoudt voor mensen zoals u. Het is trouwens ook eigenaardig dat u niet lijkt te weten dat er in Sherzad en nota bene ook in Markikhil zelf nachtraids werden uitgevoerd in het verleden, waarbij de regeringstroepen de productie van opium trachten te verstoren (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8). Dit werd u gezegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waarop u ontkent dat zoiets gebeurde, en volhoudt dat het leger niet kan landen in uw dorp (CGVS, p.18).

Over andere incidenten in uw eigen dorp kan u ook weinig tot geen informatie geven. U noemt wel enkele incidenten die zich in de jaren voor uw vertrek in de regio zouden hebben voorgedaan (CGVS, p.17). De twee inwoners van het dorp die enkele maanden voor uw vertrek door de taliban werden vermoord (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9), kent u echter niet (CGVS, p.16) terwijl dat incident toch de media haalde en dus niet onbesproken bleef. De namen van twee talibancommandanten die even tevoren in een drone-aanval het leven lieten (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10), zeggen u ook niets (CGVS, p.17).

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Markikhil, gelegen in het district Sherzad van de provincie Nangarhar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wenst het CGVS nog aan te stippen dat uw verklaringen omtrent de gebeurtenissen die tot uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid zeer vaag, weinig doorleefd en niet erg gedetailleerd zijn. Ook wanneer u wordt aangespoord om meer in detail te treden komt u niet verder dan algemene uitspraken over wat er gedaan en gezegd is (CGVS, p.10,11,12), hoewel u hierbij persoonlijk aanwezig was. Bovendien voegt u later in het gehoor nog een dreigbrief toe, die u was vergeten te vermelden bij de documenten die naar u onderweg waren (CGVS, p.3) en tijdens uw spontaan relaas (CGVS, p.10). Dat u het zo moeilijk hebt om bevattelijk te vertellen over de door u beweerde feiten is een laatste punt dat uw geloofwaardigheid bezoedelt. Overigens hebt u deze dreigbrief niet aan uw dossier toegevoegd, hoewel deze naar u opgestuurd zou zijn (CGVS, p.12). Het is daarenboven merkwaardig dat uw ontsnapping aan de taliban geen enkel verder gevolg had. Uw dorp stond volgens u immers volledig onder controle van de taliban (CGVS, p.11) en dat uw familie hen kon trotseren zonder dat het gezinshoofd hier enige repercussies van ondervond, is opmerkelijk gezien de Afghaanse culturele context. Dat de taliban uw vader niet willen rekruteren, zoals u zegt (CGVS, p.14) gaat voorbij aan de kwestie dat uw vader was opgedragen om zijn zoon naar hen te sturen, en dat niet heeft gedaan.

De overige documenten die u hebt neergelegd vermogen niet om deze inschatting om te buigen. Uit uw verklaringen (CGVS, p.3) en de documenten zelf blijkt dat deze werden opgesteld nadat u Afghanistan had verlaten en op uw vraag. Het gaat dus om gesolliciteerde brieven met zeer geringe bewijskracht. De tweede enveloppe bevestigt enkel dat u uit Afghanistan post hebt ontvangen.

Dat loutere feit kan echter uw herkomst niet aantonen, en staat los van de door u beweerde feiten. In de brief van de advocaat worden geen verdere elementen aangehaald.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en mogelijks oorspronkelijk afkomstig bent uit Sherzad, of daar ooit woonachtig bent geweest. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

*Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.*

*De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.*

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde

land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 30 augustus 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de ernstige twijfels over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS, p.20). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Sherzad heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB

CGVS), van de richtlijnen van UNHCR “*Note on Burden and Standard of Proof*”, van het advies van UNHCR ‘*Besoins particuliers*’, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald “*het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald “*het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven*” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn verklaringen aangaande zijn verblijfplaats en zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig zijn.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te verklaren, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Ter zitting legt verzoeker volgende documenten neer:

- stuk 1 Afghaans paspoort van zijn vader in origineel;
- stuk 2 briefomslag post Afghanistan in origineel;
- stuk 3 brief van Haji Wali – chief district Sherzad in origineel met vertaling;
- stuk 4 document bezit land familie van A. kopie zonder vertaling;
- stuk 5 brief van Haji Wali chief district Sherzad – bevestiging woonst A. in Sherzad in origineel met vertaling;
- stuk 6 brief van de vader van verzoeker en anderen in origineel met vertaling;
- stuk 7 brief van taliban gericht aan A. in origineel met vertaling;
- stuk 8 document stad Nangahar in origineel;
- stuk 9 document stad Nangahar: verklaring klasleraar van verzoeker in origineel met vertaling;
- stuk 10 ID kaart broer zonder vertaling;
- stuk 11 ID kaart moeder zonder vertaling;
- stuk 12 brief van arts van district Sherzad en Markikhel in origineel met vertaling.

3. Beoordeling

3.1. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft hoe artikel 27 van het KB CGVS zou zijn geschonden. Het is overigens niet duidelijk hoe dit artikel geschonden kan zijn, nu het werd opgeheven bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Zo verzoeker verwijst naar de richtlijnen van UNHCR “*Note on Burden and Standard of Proof*” en het advies van UNHCR ‘*Besoins particuliers*’ dient te worden benadrukt dat deze proceduregids en dit

advies geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat verzoeker er niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

3.3. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen die hem gedwongen probeerden te rekruteren om tegen Daesh te vechten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat

- de vaststelling dat verzoeker zich ten onrechte heeft voorgedaan als minderjarige, reeds zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt;
- de door hem voorgelegde kopie van taskara niet overeenstemt met de leeftijdsbepaling die werd uitgevoerd en verzoeker bovendien inconsistente verklaringen aflegt over dit document, hetgeen - in combinatie met de vaststelling dat er een hoge corruptiegraad heerst in Afghanistan - ertoe leidt dat geen bewijswaarde aan dit document kan worden toegekend en verzoeker bijgevolg niet op ontegensprekelijke wijze zijn identiteit aannemelijk weet te maken;
- verzoeker evenmin aantoonbaar dat hij zijn hele leven in het dorp Markikhil, district Sherzad van de Afghaanse provincie Nangarhar heeft verbleven nu (1) zijn kennis over de regio bijzonder lacunair is, (2) verzoeker moeite heeft om de ligging van zijn dorp te verduidelijken, (3) verzoeker niet op de hoogte is van de recente ontwikkelingen in het dorp en (4) verzoeker een lacuneuze kennis vertoont van incidenten in zijn regio;
- verschillende aspecten erop wijzen dat verzoeker geen waarheidsgetrouw zicht biedt op de verblijfplaats van zijn verwanten binnen Afghanistan;
- verzoekers verklaringen aangaande het feit dat zijn familie afhankelijk was voor hun inkomsten van landbouw zijn niet aannemelijk;
- de overige door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk te hebben verbleven in het dorp Markikhil, district Sherzad van de Afghaanse provincie Nangarhar, dat hij geen daadwerkelijk zicht biedt op zijn profiel en zijn netwerk in Afghanistan en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

3.5.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 22 februari 2019 (administratief dossier, stuk 12) blijkt immers dat verzoeker op datum van 18 februari 2019 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift meermaals verwijst naar zijn jonge leeftijd, moet deze derhalve worden gerelativeerd in het licht van voormeld leeftijdsonderzoek. Dat verzoeker zich ten onrechte voordeed als minderjarige, tast zijn algemene geloofwaardigheid reeds aan. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker steeds heeft verklaard zijn geboortedatum niet te kennen en enkel zijn taskara heeft voorgelegd, kan niet overtuigen nu uit de 'verklaring DVZ' d.d. van 28 mei 2019 (vraag 4) blijkt dat hij wel degelijk een geboortedatum heeft opgegeven. De blote bewering dat men in Afghanistan zijn geboortedatum niet kent, vermag evenmin afbreuk te doen aan voormelde vaststelling.

Hoe dan ook, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar deze terecht opmerkt dat de door verzoeker voorgelegde kopie van zijn taskara niet van aard is om deze conclusie te wijzigen en zelfs ertoe leidt te besluiten dat verzoeker zijn identiteit niet op onomstotelijke wijze weet aannemelijk te maken. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Over het taskara dat u hebt neergelegd en dat uw identiteit en leeftijd zou aantonen moet dus worden vastgesteld dat de leeftijd die erop staat volgens dewelke u 17 jaar oud zou zijn in 1397 (= 2018-2019 in de Westerse kalender), niet overeenstemt met de leeftijdsbepaling die werd uitgevoerd en waaruit bleek dat u op 22 februari 2019 reeds de volwassen leeftijd had bereikt. Uw verklaringen over dit document zijn bovendien ook weinig overtuigend. Hoewel u bij DVZ had verklaard dat uw taskara gewoon nog in Afghanistan lag en nog opgestuurd zou worden (DVZ, Verklaring DVZ, p.9), beweerde u tijdens uw

persoonlijk onderhoud dat uw oorspronkelijke taskara in Turkije was gestolen en dat uw vader een nieuw taskara heeft laten maken nadat u in België was toegekomen (CGVS, p.3,22). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat dit wordt tegengesproken door de datum die op het taskara staat, wuift u dat eerst weg door te stellen dat men de datum heeft overgeschreven van uw eerste taskara (CGVS, p.22). Dat is dan weer strijdig met uw eerdere verklaring dat u in de vijfde maand van 1397 (= 23 juli tot 22 augustus 2018) uit Afghanistan bent weggevlucht (CGVS, p.13). U wijzigt dan nogmaals uw verklaringen door te zeggen dat het huidige taskara zou zijn opgemaakt nadat u belde vanuit Turkije met de mededeling dat uw taskara was gestolen (CGVS, p.19). Dat u er niet in slaagt om consistente verklaringen af te leggen over de documenten die u zelf neerlegt, vermindert uiteraard de overtuigingskracht ervan. In elk geval, uit de toegevoegde informatie blijkt ook dat allerhande documenten in Afghanistan wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben dergelijke identiteitsbewijzen slechts een zeer geringe bewijswaarde. Dat geldt des te meer voor de kopie die u neerlegt van het taskara van uw vader, aangezien een foto of fotokopie op eenvoudige wijze kan worden gemanipuleerd met enig knip- en plakwerk. Er rijzen dus sterke twijfels bij de documenten die u neerlegt en die uw identiteit en herkomst zou bevestigen. Bijgevolg acht het CGVS uw identiteit niet ontegensprekelijk aangetoond. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw asielaanvraag, daar u het CGVS geen eenduidig zicht heeft op wie u bent en waar u vandaan komt.”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift de vastgestelde tegenstrijdigheden poogt te vergoelijken stellende dat uit het feit dat hij tijdens het korte interview op Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft aangegeven dat zijn taskara is gestolen in Turkije niet kan worden afgeleid dat dit niet gebeurd is, moet erop worden gewezen dat ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker, toen hem gevraagd werd naar zijn persoonlijke documenten, zou hebben vermeld dat zijn taskara ontvreemd werd in Turkije. Dit klemt des te meer daar verzoeker schijnbaar wel de tijd had om te vermelden dat zijn vader zijn taskara zou opsturen (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’ d.d. 28 mei 2019, vraag 23).

Zo verzoeker nog vervolgt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel heeft aangegeven dat zijn taskara in Turkije werd gestolen, dat hij zijn vader hierover contacteerde om een nieuwe taskara te laten maken en dat zijn vader “*waarschijnlijk de periode heeft laten noteren op de taskara waarin de taskara werd gestolen*”, komt hij in wezen niet verder dan het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen.

3.5.3. Verder overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, geen waarachtig zicht biedt op zijn beweerde verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, zijn profiel en het netwerk waarover hij beschikt in Afghanistan.

Zo wordt ten eerste terecht opgemerkt in de bestreden beslissing als volgt:

“In casu werd vastgesteld dat uw kennis over de regio waar u heel uw leven zou hebben doorgebracht (CGVS, p.4) opvallend lacunair is. Zo is het merkwaardig dat u ontkent dat er mijnen zijn in Markikhel (CGVS, p.18). Er zouden volgens u wel stenen uit de bergen verkocht worden om onder andere tegels van te maken (CGVS, p.19). Nochtans bevestigen verschillende bronnen dat aan het ontginnen van talk in de streek grof geld wordt verdiend (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3,4). In Tutu, het dorp waarlangs men volgens u de geasfalteerde hoofdweg bereikt (CGVS, p.18), zouden tot 60 vrachtwagens per dag passeren met erts dat uit de mijnen afkomstig is (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3d). Dat een dergelijke industrie en het belang ervan voor de lokale economie zou zijn ontgaan aan iemand die een heel leven lang deel uitmaakte van deze dorpsgemeenschap ontbeert alle geloofwaardigheid. Volgens u bestaat er ook geen ander dorp met dezelfde naam in Sherzad district (CGVS, p.18), laat staan dat het aan dezelfde kant van het dorp Tutu zou liggen, vanuit de hoofdweg bekeken.”

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn verklaringen en hekelt dat verweerder niet verder heeft doorgevraagd over de bergstenen. Te dezen dient te worden opgemerkt dat hij vooreerst expliciet werd gevraagd naar waar de mijnen in Markikhel gelegen zijn, waarop hij ontkende dat er mijnen zijn in zijn regio, dat hij werd geconfronteerd met de informatie waaruit blijkt dat er wel degelijk mijnen in Markikhel

zijn die bovendien erg winstgevend zijn voor de taliban en dat hij gevraagd werd naar de naam van de stenen die de taliban verkopen (administratief dossier, stuk 6, p. 18-19). Bijgevolg kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat de 'protection officer' onvoldoende vragen zou hebben gesteld. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om het gehoor te "sturen".

Verder stelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog terecht vast als volgt: *"Het CGVS erkent dat de beschikbare kaarten mogelijks geen nauwkeurige weergave vormen van de exacte situatie op het terrein, en dat enige voorzichtigheid geboden is. In uw geval rezen er ook enige moeilijkheden om de ligging van het dorp Markikhil te preciseren. Daarbij valt echter vooral op dat uw verklaringen weinig houvast bieden. U somt aanvankelijk de dorpen op die rondom het uwe liggen, waaronder Gandomak en Hashemkhil (CGVS, p.16). Wanneer u even later wordt gevraagd naar de dorpen die in de richting van zonsondergang liggen, geeft u dan weer namen van volstrekt andere dorpen (CGVS, p.18). Omdat u daarbij melding maakt van Sadakas/Seda Kas en Shenawar/Shenaware, die wel op de kaart terug te vinden zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1), weliswaar ettelijke kilometers ten zuiden van Gandomak en Hashemkhil, wordt u om opheldering gevraagd. Daarna bevestigt u plots dat Gandomak helemaal niet in uw regio ligt (CGVS, p.19). Met dergelijke tegenstrijdige uitspraken wekt u uiteraard niet de indruk goed vertrouwd te zijn met de leefwereld van Markikhil."*

Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift dat er ruimte is voor twijfel over de ligging van zijn dorp en stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen verdere vragen stelde over de ligging van Gandomak, alsook dat niet werd nagegaan dat er eerste andere kleinere plaatsen moeten worden doorkruist alvorens de door verzoeker opgesomde vier dorpen te bereiken. Hoewel met verzoeker kan worden vastgesteld dat er inderdaad moeilijkheden zijn om de precieze locatie van het dorp Markikhil vast te stellen op basis van de beschikbare informatie, dient te worden benadrukt dat verzoekers verklaringen over de ligging van het dorp waar hij zijn hele leven zou hebben verbleven wel degelijk behept zijn met tegenstrijdigheden, hetgeen - ongeacht de moeilijkheid om de exacte situatie van het terrein in te schatten op basis van landeninformatie - wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden ononderbroken verblijf in het dorp Markikhil, district Sherzad van de Afghaanse provincie Nangarhar. Bovendien werd verzoeker wel degelijk gevraagd of Gandomak, dat hij eerst als omliggend dorp aanstipte (administratief dossier, stuk 6, p. 16), dan toch ver van zijn dorp gelegen is (*ibid*, p. 19). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hem niet om verduidelijking werd gevraagd. Overigens dient opnieuw te worden benadrukt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn verklaringen en het niet toekomt aan de 'protection officer' om het gehoor te sturen, dan wel dat het aan de 'protection officer' zou toekomen om de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Aangaande verzoekers kennis over de recente ontwikkelingen in zijn dorp, bemerkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden dat deze lacunair is: *"(...) Zo zegt u eerst heel zeker te zijn dat uw familie te weten zou komen als mawlawi Mohammad Alam, de talibancommandant uit uw dorp (CGVS, p.10) zou sneuvelen (CGVS, p.19). Of deze commandant, wiens strijders u gedwongen wilden rekruteren, nog steeds actief is in uw dorp weet u echter niet (CGVS, p.16), wat getuigt van een markante desinteresse in uw eigen problemen. Wanneer het CGVS u er even later mee confronteert dat talibanleider Mohammad Alam zou zijn gesneuveld in een luchtaanval ergens begin 2019 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5), slaat u volledig om: u benadrukt dan plots dan uw familie thuis geen tv-toestel heeft en dat ze allicht niet op de hoogte zouden zijn (CGVS, p.19). Nochtans mag redelijkerwijs verondersteld worden dat zo een bericht zich snel zou verspreiden binnen het dorp. Bovendien verwijst u zelf naar het meest gangbare medium in landelijke streken van Afghanistan als u zegt dat u wel hoorde wat er op de radio werd aangekondigd (CGVS, p.16). Dat toont aan dat u wel degelijk op de hoogte raakte van de actualiteit. U bent ook eerder tegenstrijdig wanneer u zegt dat Daesh nooit tot in uw regio is gekomen (CGVS, p.16). Gevraagd naar waar Daesh zich verschanste dat de taliban er actief tegen moesten strijden, zegt u dan weer: "Mijn regio is sommige dagen in de handen van daesh, meestal in de handen van de andere groepering, en wasir-regio is in de handen van de andere groepering. Dus mijn regio is in handen van taliban, ze proberen de regio in te nemen maar het lukt niet." (CGVS, p.17). Daarmee neemt u eigenlijk twee standpunten tegelijk in: dat Daesh aanwezig is in uw regio, en toch niet. Uw dorp zelf zou evenwel onder controle staan van de taliban, tot op heden (CGVS, p.11). Even later lijkt u hierop terug te komen als u zegt dat u geen informatie hebt over de huidige situatie. Het is namelijk duur om naar uw familie te bellen en jullie hebben het enkel over "belangrijke zaken" (CGVS, p.17). De*

veiligheidssituatie in de onmiddellijke omgeving van uw familie moet echter worden beschouwd als een belangrijke zaak, vooral omdat blijkt dat Daesh in het voorjaar van 2019 het dorp Markikhel heeft aangevallen, wat een vluchtelingenstroom veroorzaakte (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4a en 6). Dat uw familie daar nog steeds woont, zoals u beweert (CGVS, p.6-7), maar u daarvan niet op de hoogte bent, is weinig waarschijnlijk. Volgens u gaat het nochtans goed met uw familie (CGVS, p.9-10) en u houdt het er dan ook op dat er wel gevechten zijn geweest maar dat de strijders niet tot bij u thuis zijn gekomen (CGVS, p.17) wat, zelfs indien het klopt, niet zou ophelderen waarom u niets hebt gehoord over de gevechten in uw eigen dorp. Samen met de vaststelling dat uw vader het taskara naar u stuurde (CGVS, p.3) en dit deed vanuit het district Behsud (zie Document 3), wijzen al deze elementen erop dat u geen waarheidsgetrouw zicht op de verblijfplaats van uw verwanten binnen Afghanistan. Volgens u is het een gangbare praktijk dat mensen uit uw dorp in Behsud hun post op de bus doen (CGVS, p.21). Dat is evenwel weinig waarschijnlijk, aangezien de kaart duidelijk toont dat het district Behsud vanuit uw regio enkel te bereiken valt via de brug in de provinciehoofdstad Jalalabad, waardoor men het postkantoor van die stad ook aandoet (zie de aan het administratief dossier toegevoegde kaarten, landeninfo nr.1). Het is dus weinig waarschijnlijk dat de inwoners van Sherzad de moeite zouden doen om via de grote stad naar een verder afgelegen district zouden reizen voor iets wat ze in Jalalabad zelf kunnen regelen.”

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet over recente informatie van het overlijden van mawlawi Mohammad Alam beschikt omdat hij tijdens zijn weinige contacten met zijn familie niet praat over dergelijke zaken, dat hij het immers niet wil hebben over zijn problemen en zijn familie hem mogelijk wil behoeden hiervoor (hetgeen niet wil zeggen dat zij hiervan niet op de hoogte zijn), dient te worden opgemerkt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. De argumentatie in het verzoekschrift ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan de instanties die zijn asielaas beoordelen en kan de Raad niet overtuigen. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen doet dan ook afbreuk aan de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker vervolgt dat hij geenszins tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de aanwezigheid van Daesh in zijn regio nu hij aangaf dat zijn dorp (tot aan zijn vertrek) nooit echt werd ingenomen door Daesh, maar er wel gevechten aan de gang waren in zijn regio. De Raad stelt vast dat verzoeker zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en inconsistent bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Tevens oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht als volgt:

“Dat u en uw familie werkelijk afhankelijk waren van landbouw voor jullie inkomsten, dient ook betwijfeld te worden. Zo is het al opmerkelijk dat u zegt in de maand asad (= 23 juli tot 22 augustus) te zijn vertrokken, nog voor de oogst kon plaatsvinden (CGVS, p.13,14). U hebt het daarbij weliswaar over mais die nog niet rijp was, wat overeenkomt met de beschikbare informatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12), en lijkt volledig te vergeten dat niet alleen het tarwe al werd geoogst, maar ook de papaver. Dit bevreemdt des te meer omdat papavers niet gegeten worden, en dus enkel als marktgewas fungeren (zogenaamde cash crops). Van de jaarlijkse opbrengst van papavers hangt voor boeren op het Afghaanse platteland dan ook veel af voor hun jaarlijkse budget. Het belang van deze oogst kan dus moeilijk worden overschat. In die optiek is het tevens weinig plausibel dat u Daesh niet vermeldt als tegenstander van opiumproductie (CGVS, p.16). Zoals eerder reeds werd opgemerkt heeft Daesh recent een aanval ingezet op de regio (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4a,6) en u verklaart ook zelf dat Daesh al lange tijd probeert om het gebied in handen te krijgen (CGVS, p.17). Hieruit volgt dus dat u zou moeten beseffen dat de nabijheid van Daesh, die er een punt van maken om papavervelden plat te branden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7), de nodige risico's inhoudt voor mensen zoals u. Het is trouwens ook eigenaardig dat u niet lijkt te weten dat er in Sherzad en nota bene ook in Markikhil zelf nachtraids werden uitgevoerd in het verleden, waarbij de regeringstroepen de productie van opium trachten te verstoren (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8). Dit werd u gezegd tijdens het persoonlijk onderhoud, waarop u ontkent dat zoiets gebeurde, en volhoudt dat het leger niet kan landen in uw dorp (CGVS, p.18).”

Met de argumentatie dat het mogelijk zou kunnen zijn dat er op het ogenblik van zijn vertrek enkel maïs werd verbouwd door zijn vader, komt verzoeker niet verder dan het op blote wijze opwerpen van een *post-factum* verklaring die klaarblijkelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog

geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terecht opgemerkt als volgt:

“Over andere incidenten in uw eigen dorp kan u ook weinig tot geen informatie geven. U noemt wel enkele incidenten die zich in de jaren voor uw vertrek in de regio zouden hebben voorgedaan (CGVS, p.17). De twee inwoners van het dorp die enkele maanden voor uw vertrek door de taliban werden vermoord (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9), kent u echter niet (CGVS, p.16) terwijl dat incident toch de media haalde en dus niet onbesproken bleef. De namen van twee talibancommandanten die even tevoren in een drone-aanval het leven lieten (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10), zeggen u ook niets (CGVS, p.17).”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motivering, zodat zij onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat hij erg moe was tijdens het persoonlijk onderhoud en dat hij wel degelijk zijn uiterste best heeft gedaan om aan zijn medewerkingsplicht te voldoen, dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij de essentie van het vluchtrelaas, alsook de elementen aangaande zijn herkomst, verblijfplaats, identiteit en zijn netwerk in zijn land van herkomst op een coherente en geloofwaardige wijze uiteenzet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat vermoeidheid, stress of emoties verzoeker verhinderd hebben de waarheid te vertellen.

Verzoeker verwijst op verschillende plaatsen in het verzoekschrift nog naar zijn kwetsbaar profiel en het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden teneinde de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen. Meer bepaald benadrukt verzoeker dat hij een alleenstaande, erg jonge man is, dat hij ongeschoold is en dat hij nooit zijn geboortedorp heeft verlaten. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers erg jonge leeftijd gerelativeerd dient te worden in het kader van het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd door de Dienst Voogdij en waaruit blijkt dat verzoeker op datum van 18 februari 2019 ouder is dan 18 jaar (*supra*). Verder benadrukt de Raad te dezen dat ook van jeugdige personen en personen met een beperkte scholingsgraad (verzoeker verklaart immers wel degelijk enige scholing te hebben genoten, meer bepaald dat hij tot de twee jaar naar school is gegaan – ‘*verklaring DVZ*’ vraag 11) mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Het is immers niet omdat men een beperkte scholing heeft gehad en/of ongeschoold is, dat men verstoken is van iedere kennis en gezond verstand.

Zo verzoeker nog stelt zwaar getraumatiseerd te zijn, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven, alsook dat hij waarachtige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen, zijn identiteit, zijn profiel en zijn netwerk in zijn land van herkomst en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen hieromtrent aflegt. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Waar verzoeker erop wijst dat hij wel degelijk diverse correcte en eensluidende antwoorden heeft kunnen geven, doch hiermee geen rekening werd gehouden en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een “*tendenzieuze*” toon en benadering hanteert, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Bovendien dient erop gewezen dat het loutere feit dat verzoeker een aantal elementen correct kon

weergeven op zich geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte, vage en zelfs lacunaire karakter van verzoekers kennis blijkt. Het louter herhalen van een aantal verklaringen is op zich geen dienstig verweer tegen deze vaststellingen. De lacunes in verzoekers kennis zijn van een dermate zwaarwichtige aard dat ze niet kunnen worden ongedaan gemaakt door de kennis die hij wel op een correcte wijze weergaf.

In zoverre verzoeker nog op algemene wijze voorhoudt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet heeft samengewerkt om alle elementen te verzamelen die het verzoek konden staven, dient te worden benadrukt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

Verzoekers gebrekkige kennis over zijn beweerde regio van herkomst samen met de vele tegenstrijdige verklaringen dienaangaande verhinderen nog langer geloof te hechten aan zijn beweerde verblijf in het district Sherzad van de Afghaanse provincie Nangarhar tot aan zijn vertrek uit Afghanistan.

3.5.6. De uiteenzetting in het verzoekschrift dat de vluchtmotieven van verzoeker nauwelijks werden beoordeeld, is - daargelaten de vaststelling dat verzoeker hierover wel degelijk uitvoerig werd ondervraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift betoogt - niet relevant, gezien uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan verbleven heeft in district Sherzad van de Afghaanse provincie Nangarhar. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Ten overvloede dient erop gewezen dat verzoeker vage, weinig doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de door hem voorgehouden problemen. Dienaangaande merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op als volgt:

“Ook wanneer u wordt aangespoord om meer in detail te treden komt u niet verder dan algemene uitspraken over wat er gedaan en gezegd is (CGVS, p.10,11,12), hoewel u hierbij persoonlijk aanwezig was. Bovendien voegt u later in het gehoor nog een dreigbrief toe, die u was vergeten te vermelden bij de documenten die naar u onderweg waren (CGVS, p.3) en tijdens uw spontaan relaas (CGVS, p.10). Dat u het zo moeilijk hebt om bevattelijk te vertellen over de door u beweerde feiten is een laatste punt dat uw geloofwaardigheid bezoedelt. Overigens hebt u deze dreigbrief niet aan uw dossier toegevoegd, hoewel deze naar u opgestuurd zou zijn (CGVS, p.12). Het is daarenboven merkwaardig dat uw ontsnapping aan de taliban geen enkel verder gevolg had. Uw dorp stond volgens u immers volledig onder controle van de taliban (CGVS, p.11) en dat uw familie hen kon trotseren zonder dat het gezinshoofd hier enige repercussies van ondervond, is opmerkelijk gezien de Afghaanse culturele context. Dat de taliban uw vader niet willen rekruteren, zoals u zegt (CGVS, p.14) gaat voorbij aan de kwestie dat uw vader was opgedragen om zijn zoon naar hen te sturen, en dat niet heeft gedaan.”

3.5.7. De stukken die ter terechtzitting worden neergelegd doen geen afbreuk aan het voorstaande. Verzoeker stelt deze stukken bij te brengen teneinde zijn afkomst aan te tonen.

Daargelaten dat blijkens de originele briefomslag (stuk 2) verzoeker deze briefomslag ontving op 20 januari 2020 in het postkantoor te Ranst en aldus een zevental maanden voor de zitting waarop hij deze alsnog neerlegt, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker niet de minste duiding geeft op welke wijze en door wiens toedoen hij in bezit kwam van deze documenten.

Inzake deze stukken blijkt verder:

- stuk 1 betreft het Afghaans paspoort van Shir Mohammad Gulsham doch vermag niet aan te tonen dat dit daadwerkelijk verzoekers vader betreft aangezien geen enkele naam van kinderen werd ingevuld, hoewel het paspoort werd gehanteerd en de geldigheid een aantal malen werd verlengd in functie van buitenlandse reizen;
- stuk 2 betreft de originele briefomslag van een brief uit Afghanistan maar heeft geen nuttige informatie inzake de werkelijke herkomst van verzoeker;
- stuk 3 is een door verzoeker gesolliciteerde brief bij de voorzitter van de stamraad van Shirzad, deze brief bevat overigens als naam van verzoekers vader “*Shir Mohammad Shirzad*” hetgeen niet te verzoenen valt met de naam op stuk 1, het originele paspoort dat zou uitgaan van verzoekers vader;

- stuk 4 betreft een documenten zonder vertaling dat door de Raad niet in overweging wordt genomen omdat het niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorgeschreven in artikel 8 PR RvV;
- stuk 5 brief betreft andermaal een gesolliciteerd attest uitgaande van het districtshoofd van Shirzad, maar waaraan omwille van het gesolliciteerd karakter geen waarde kan worden gehecht en evenmin wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen (cf. *supra*);
- stuk 6 betreft een brief waarin aan het districtshoofd van Shirzad wordt gevraagd te bevestigen dat verzoeker aldaar een permanente woonplaats had: de bevestiging door deze persoon en anderen dat verzoeker van deze regio afkomstig is betreft andermaal een gesolliciteerd attest dat echter niet wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen (cf. *supra*);
- stuk 7 is een brief van de taliban gericht aan verzoeker: deze brief dateert van 29 mei 2018 en verzoeker toont niet aan waarom hij deze brief slechts ter zitting kan voorleggen, hetgeen des te meer klemt omdat hij niet aantoont wie op welke wijze in het bezit kwam van deze brief;
- stuk 8 zou een origineel document zijn van de stad Nangahar maar wordt door de Raad niet in overweging genomen omdat het niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorgeschreven in artikel 8 PR RvV;
- stuk 9 betreft een document stad van de stad Nangahar doch betreft een gesolliciteerde verklaring die niet wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen (cf. *supra*);
- stuk 10 (ID kaart broer) en stuk 11 (ID kaart moeder) worden door de Raad niet in overweging genomen omdat ze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorgeschreven in artikel 8 PR RvV;
- stuk 12 is een attest van een arts dat verzoekers herkomst uit Markikhel bevestigt maar dit betreft andermaal een gesolliciteerd attest dat niet wordt ondersteund door geloofwaardige verklaringen (cf. *supra*).

3.6. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het district Sherzad van de Afghaanse provincie Nangarhar heeft

verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. De rapporten die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift over de situatie in Afghanistan kunnen immers niet dienstig worden aangebracht nu deze enkel een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst aantonen, doch geenszins enig verband met zijn persoon aannemelijk maken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS